

Arrest

nr. 197424 van 03 januari 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op hun gekozen woonplaats bij
advocaat Yvonne MBENZA MBUZI
Rue des Alcyons 95
1082 BRUXELLES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en haar minderjarige zoon X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 2 januari 2018 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing houdende bevel tot terugdrijving van 21 december 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Anne MANZANZA, die *loco* advocaat Yvonne MBENZA MBUZI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Marco DUBOIS, die *loco* advocaat Edda MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster werd door de Belgische autoriteiten in het bezit gesteld van een visum type C van 20 december 2017 tot 4 februari 2018.

Op 21 december 2017 heeft verzoekster zich aangeboden aan de grensdoorlaatpost Zaventem komende van een vlucht uit Kinshasa.

Op 21 december 2017 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna verkort de gemachtigde) een beslissing tot terugdrijving (bijlage 11).

Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“naam X voornaam X

geboren op [...]1988 te Kinshasa geslacht (m/v) **Vrouwelijk**

die de volgende nationaliteit heeft **Congo (Dem. Rep.)** wonende te [...]

+ zoon : X – geb° [...]2016 – nat. Congo (Dem. Rep.)

houder van het document **nationaal paspoort van Congo** nummer **OP0265472**

afgegeven te **MINAFFET** op : **03.11.2017**

houder van het visum nr. **011918464** van het type **C** afgegeven door **Belgische ambassade in Kinshasa**

geldig van **20.12.2017** tot **04.02.2018** voor een duur van **31** dagen

afkomstig uit **Kinshasa** met **SN358** (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de

vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

☐ (A) [...]

Reden van de beslissing:

☐ (B) [...]

Reden van de beslissing:

☐ (C) [...]

Reden van de beslissing:

☐ (D) [...]

Reden van de beslissing:

☐ (E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: **Betrokkene reist samen met haar minderjarige zoon en verklaart voor toerisme naar België te komen. Echter ze is niet in het bezit van toeristische documentatie (folders, brochures, stadsplannetjes, geboekte rondreis), kent geen toeristische trekpleisters of bezienswaardigheden in België en kan geen toelichting geven omtrent enige activiteiten tijdens haar voorgenomen verblijf van 30 dagen (terugkeerticket dd. 19.01.2018) in België.**

Betrokkene legt wel een hotelreservatie voor van het “Citadines Toison D Or Brussels” hotel voor doch bij telefonisch contact van de Federale Politie te luchthaven Brussel-Nationaal met dit hotel blijkt er geen reservatie op naam van betrokkene te bestaan. Zodoende kan betrokkene niet aantonen waar zij zal logeren tezamen met haar minderjarige persoon.

Geconfronteerd met deze gegevens verklaart betrokkene dat zij familie heeft wonen in België waar zij kan logeren. Zij heeft in eerste instantie geen melding gemaakt van deze familieleden.

Verder is ze niet in het bezit van uitnodigingen, telefoonnummer of adressen van deze personen.

☐ (F) [...]

Reden van de beslissing:

☐ (G) Beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen, voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de

terugreis naar het land van oorsprong of het transitland (art. 3, eerste lid, 4°)

Reden van de beslissing: **Betrokkene is in het bezit van een “Visa Electron” kaart met volgens haar eigen verklaring een bedrag van 1500 US dollar (= +/- 1268 euro) op. Daarvan dient betrokkene de onkosten van haar verblijf en logies voor haarzelf en haar minderjarige zoon voor een periode van 30 dagen (terugkeerticket dd. 19.01.2017) in België te bekostigen. Dit is**

onvoldoende volgens de geldende richtbedragen in België), namelijk 45 euro/dag/persoon/verblijf bij particulier of 95 euro/dag/persoon/verblijf op hotel.

☐ (H) [...]

☐ (I) [...]"

Op dezelfde datum nam de gemachtigde eveneens een beslissing houdende intrekking van een visum.

Dit is thans de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"Mevrouw [...] + zoon [...]

[...]

☐ *Op verzoek van de gemachtigde van Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,*

[...]

Heeft / hebben / werd

[...]

☐ *uw visa onderzocht. Nummers 011918464 / 011918465, afgegeven: 13.11.2017.*

[...] ☐ de visa zijn ingetrokken

Dit besluit is gebaseerd op de volgende redenen:

1. [...]

2. ☐ het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 32, 1, a), II en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode) Betrokkene reist samen met haar minderjarige zoon en verklaart voor toerisme naar België te komen. Echter ze is niet in het bezit van toeristische documentatie (folders, brochures, stadsplannetjes, geboekte rondreis), kent geen toeristische trekpleisters of bezienswaardigheden in België en kan geen toelichting geven omtrent enige activiteiten tijdens haar voorgenomen verblijf van 30 dagen (terugkeerticket dd. 19.01.2018) in België. Betrokkene legt wel een hotelreservatie voor van het "Citadines Toison D Or Brussels" hotel voor doch bij telefonisch contact van de Federale Politie te luchthaven Brussel-Nationaal met dit hotel blijkt er geen reservatie op naam van betrokkene te bestaan. Zodoende kan betrokkene niet aantonen waar zij zal logeren tezamen met haar minderjarige persoon. Geconfronteerd met deze gegevens verklaart betrokkene dat zij familie heeft wonen in België waar zij kan logeren. Zij heeft in eerste instantie geen melding gemaakt van deze familieleden. Verder is ze niet in het bezit van uitnodigingen, telefoonnummer of adressen van deze personen.

3. ☐ u heeft niet aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar u met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen (artikel 32, 1, a), III en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode) Betrokkene is in het bezit van een "Visa Electron" kaart met volgens haar eigen verklaring een bedrag van 1500 US dollar (= +/- 1268 euro) op. Daarvan dient betrokkene de onkosten van haar verblijf en logies voor haarzelf en haar minderjarige zoon voor een periode van 30 dagen (terugkeerticket dd. 19.01.2017) in België te bekostigen. Dit is onvoldoende volgens de geldende richtbedragen in België), namelijk 45 euro/dag/persoon/verblijf bij particulier of 95 euro/dag/persoon/verblijf op hotel."

2.1. Over de ontvankelijkheid wat betreft de beslissing tot vasthouding

Wat betreft de beslissing tot vasthouding werpt de Raad ambtshalve de exceptie van onbevoegdheid op. Overeenkomstig artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kan verzoeker tegen een dergelijke beslissing een beroep instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vasthouding in overeenstemming is met de wet.

Het beroep gericht tegen de beslissing tot vasthouding is onontvankelijk.

2.2. Over de ontvankelijkheid van het beroep ingediend door tweede verzoeker, K.K.M.M. geboren op [...] 2016.

Ambtshalve moet worden vastgesteld dat tweede verzoeker geboren in 2016, als minderjarige niet over de vereiste bekwaamheid beschikken om zonder vertegenwoordiging, een vordering tot schorsing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te stellen. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, is bijgevolg niet ontvankelijk in zoverre deze uitgaat van het voornoemde minderjarige kind (RvS 15 februari 2006, nr. 155.037). Het verzoekschrift vermeldt immers niet dat eerste verzoekster optreedt als wettelijk vertegenwoordigster van haar kind K.K.M.M. Bijgevolg wordt het beroep besproken in hoofde van eerste verzoekster.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid gericht tegen de terugdrijving

De Raad stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 21 december 2017 een beslissing tot vasthouding kreeg in een welbepaalde plaats aan de grens, meer bepaald de Caricole. Vervolgens werden verzoekster en haar kind overgebracht naar een FITT-woning of woonunit in Beauvechain dat wordt beschouwd als een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/9 van de Vreemdelingenwet. Echter, ter zitting legt verweerder een stuk voor "attest van verblijf" van 2 januari 2018 van de terugkeercoach van de voornoemde FITT-woning waaruit blijkt dat verzoekster niet meer verblijft in die woning en zij heeft laten weten dat ze verblijft in de Rue Gaucheret 4/47 te Schaarbeek. Zoals verweerder in de nota terecht aangeeft, heeft verzoekster zich bijgevolg weliswaar op onrechtmatige wijze toegang verschaft tot het grondgebied. Verweerder stelt hierbij in de nota uitdrukkelijk dat de voorliggende terugdrijvingsmaatregel niet meer uitvoerbaar is.

De Raad kan enkel vaststellen dat de vordering gericht tegen de terugdrijvingsmaatregel een schorsing van de tenuitvoerlegging beoogt van een beslissing die reeds *de facto* niet uitvoerbaar is. Men kan enkel een persoon terugdrijven die zich aan de grens bevindt. Ter zitting kan de Raad enkel vaststellen dat verzoekster zich in de Rue Gaucheret 4/47 te Schaarbeek bevindt wat niet kan beschouwd worden als een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/9 van de Vreemdelingenwet. Ter zitting betwist de advocaat van verzoekster dat zij zich niet in de woonunit van Beauvechain bevindt. Echter het stuk dat verweerder dienaangaande ter zitting voorlegt is duidelijk en vermeldt een privéadres op het grondgebied.

Verder stelt de Raad vast dat indien de gemachtigde thans verzoekster na haar ontsnapping zou aantreffen in illegaal verblijf, nu de advocaat na de zitting op niet verifieerbare wijze beweert dat zij terug zou keren naar de woonunit, kan zij eventueel het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten, waartegen verzoekster dan opnieuw haar rechtsmiddelen kan aanwenden. Bij dit eventueel bevel dient de gemachtigde rekening te houden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt immers vast dat verweerder ter zitting ook een stuk heeft voorgelegd van 2 januari 2018 waaruit blijkt dat de vlucht van 3 januari 2018 werd geannuleerd wegens "non fit to fly".

De Raad stelt vast dat de vordering gericht tegen de terugdrijving doelloos is geworden.

4. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid gericht tegen de intrekking van de visa

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad (hierna verkort het PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Verzoekster verwijst in haar verzoekschrift naar de repatriëring zoals voorzien op 3 januari 2018 waaruit een nakende terugdrijving blijkt.

Opnieuw wordt vastgesteld dat blijkt uit een stuk voorgelegd ter zitting door verweerder dat verzoekster zich niet langer in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 of 74/9 van de Vreemdelingenwet bevindt. Er is dus niet langer sprake van een wettelijk vermoeden conform artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet van het uiterst dringende karakter van de vordering. Meer nog, verzoekster heeft zich op onrechtmatige wijze toegang verschaft tot het Rijk zodat een terugdrijving van de grens niet langer mogelijk is. Mocht de gemachtigde verzoekster aantreffen in illegaal verblijf en daarbij eventueel overgaan tot het nemen van een bevel omdat zij door de intrekking van de visa niet langer beschikt over de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, kan zij dit op dat ogenblik nog aanvechten.

Het uiterst dringend noodzakelijk karakter van de vordering gericht tegen de intrekking van de visa blijkt niet.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid gericht tegen de intrekking van de visa af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie januari tweeduizendachtien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DE BONDT,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE BONDT

A. MAES